

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoP/104/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7119212566
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:7119212566.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členov senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Moniky Tobiašovej v právnej veci navrhovateľa: M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. hrdinov č. XX, XXX XX R., v konaní zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Andrej Gara, Advokátska kancelária Štefánikova 14, 811 05 Bratislava proti odporkyni: I. D., nar. X.XX.XXXX, bytom Z..XX, J. X., M. G., S. X, Y. M., za účasti mal. U. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. R.. XX, XXX XX R. a mal. Z. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. R.. XX, XXX XX R., zastúpení kolíznym opatrovníkom - Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Humenné, v konaní o obnovu konania, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č. k. 11P/11/2019-227 zo dňa 28.04.2023, takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.
- Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Navrhovateľ (otec) sa podaným návrhom domáhal obnovy konania, a to v právnej veci, ktorá bola vedená a právoplatne skončená na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 21P/134/2016 o nariadenie návratu maloletého U. D., nar. XX.X.XXXX a maloletého Z. D., nar. XX.X.XXXX.

2. Okresný súd Košice I, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

I. „Súd žalobu o obnovu konania zamietla.

II. Žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie otec maloletých. Namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie a nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci. Opätovne poukázal na existenciu skutočnosti a dôkazov, ktoré sa týkajú účastníkov konania a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a mohli pre neho, resp. pre maloleté deti privodiť priaznivejšie rozhodnutie veci. Konkrétne poukázal na nové skutočnosti, ktoré spočívajú v nesplnení záruk pre návrat maloletých detí, dlhodobé protiprávne konanie matky a vystavovanie detí hmotnej núdzi, alarmujúci a neželateľný psychický stav matky, sebapoškodzovanie matky a psychický stav maloletých detí a ich vzťah k obom rodičom. Zdôraznil, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedel dňa 1.6.2019 s čím sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý ustálil, že žaloba na obnovu konania bola podaná v zákonnej lehote. Za protirečivé považuje závery súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že tento nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by žalobcovi neboli známe v čase pôvodného rozhodnutia, a preto

podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania. Z tohto dôvodu považuje napadnutý rozsudok za zmätočný. Opätovne poukázal na pochybenia súdu v pôvodnom konaní, kedy súdy neustálili bytovú otázku maloletých detí a matky a neuviedli, kde majú byť maloleté deti v prípade ich navrátenia prinavrátene (matka bola v tom čase zjavne bezdomovkyňou), neskúmali hrozbu zadržania otca pri pokuse o návrat detí a prekročenie hranice, (v dôsledku nedôvodných matkou podávaných trestných oznámení v Y.), opomenuli pri rozhodovaní zohľadniť psychický stav matky, ktorá sa aj pred svojimi maloletými deťmi neraz pokúsila spáchať samovraždu, opomenuli pri rozhodovaní zohľadniť aj ďalšie významné a relevantné skutočnosti, ako napr. rodinné a sociálne väzby maloletých detí a podobne. Zdôraznil, že kým obvyklý pobyt maloletého U. je na G. a s týmto sú uzročené aj súdy G. republiky, situácia u maloletého Z. je iná, keďže slovenské súdy nemajú právomoc rozhodovať o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému Z.. Z toho dôvodu považuje za nesprávny záver súdu prvej inštancie v tom, že zmenu práv a povinností maloletému Z. je možné dosiahnuť aj inak než povolením obnovy konania. Má za to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutočný stav veci. Poukázal na čl. 13 Haagskeho dohovoru a najlepší záujem maloletých detí najmä maloletého Z.. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že súd povolí obnovu konania.

4. K odvolaniu otca sa vyjadril kolízny opatrovník maloletých. Uviedol, že jediný právny prostriedok, ktorý je možné na území Slovenskej republiky využiť na prípadne zvrátenie súčasného pre obe maloleté deti nanajvyš nevyhovujúceho stavu a na zmenu, ktorého sa rodičia do dnešného dňa v záujme svojich maloletých detí nedohodli, aj keď situáciu majú celý čas vo vlastných rukách, je povolenie obnovy konania.

5. K odvolaniu otca sa vyjadrila aj odporkyňa (matka maloletých), ktorá uviedla, že navrhovateľ opakuje rovnaké východiská netýkajúce sa predmetu konania, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté. Námietky otca boli podľa odporkyne relevantné v pôvodnom návratovom konaní, prípadne v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, resp. by mali význam v druhej fáze konania o obnove konania, doterajšie súdne konania vedené na Slovensku aj v Y.. Zdôraznila, že dňa 28.5.2021 súd v S. nariadil výlučnú osobnú starostlivosť v prospech matky v prípade oboch maloletých detí. Uviedla, že na otca žiadne trestné oznámenia v Y. nepodala, preto tieto tvrdenia otca považuje za účelové a tendenčné s cieľom zvrátiť aktuálny stav. Má za to, že otec sa môže kedykoľvek do Y. vrátiť, no nevyvinul žiadne úsilie na to, aby sa tak stalo a aby participoval na výchove maloletého Z. s tým, že jej ani na výchovu mal. Z. finančne neprispieva. Súčasne uviedla, že jej otec svojimi konaniami iniciovanými pred slovenskými súdmi prakticky znemožnil, aby sa mohla do budúcnosti plnohodnotne na G. aj s maloletým Z. vrátiť. Pokiaľ navrhovateľ uvádza, že robí všetko preto, aby maloleté deti mohli vyrastať spolu, podľa odporkyne je to práve navrhovateľ, ktorý nerešpektuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutia súdov (Okresný súd Košice I, sp. zn. 21P/134/2016 nariadil návrat maloletého U. aj maloletého Z. do krajiny ich obvyklého pobytu do Y.). Uviedla, že mal. Z. je vžitý s prostredím, v ktorom žije, má tam rodinu, kamarátov, školu. Pokiaľ otec poukázal na skutočnosť, že slovenské súdy nemajú právomoc rozhodovať o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému Z. uviedla, že o tejto úprave rozhodol už Y. súd v S.. Má za to, že mal. Z. nespadá pod jurisdikciu slovenských súdov, krajinou jeho obvyklého pobytu je Y. republika. Zdôraznila, že práve neefektívnym postupom slovenských súdov nedošlo k odstráneniu právnej neistoty a naplneniu účelu konania o výkon rozhodnutia, keďže tento proces trval viac ako štyri a pol roka v dôsledku čoho vznikla situácia, že sú súrodenci dlhodobo od seba odlúčení. Navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

6. K vyjadreniu odporkyne zaslal repliku navrhovateľ. K vyjadreniam matky, ktoré nesúvisia s predmetom konania nepovažoval za potrebné sa ďalej vyjadrovať. Zotrval na dôvodoch, pre ktoré ma za to, že je dôvodné povoliť obnovu konania a ďalšie tvrdenia matky považuje za nepravdivé, irelevantné a zbytočné. S vyjadrením kolízneho opatrovníka maloletých sa v celom rozsahu stotožnil.

7. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje.

8. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol skutkový stav, z ktorého vychádzal, a z tohto skutkového stavu vychádza aj odvolací súd bez toho, aby tento skutkový stav opätovne uvádzal vo svojom rozhodnutí. Rovnako odvolací súd neopakuje právne závery, ktoré uviedol súd prvej inštancie v svojom rozhodnutí. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe „Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom

tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie“ (uznesenie NS SR sp. Zn. 5Obdo/98/2018 zo dňa 29.1.2020). Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (ÚS SR vo veciach II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

9. Otec sa žalobou o povolenie obnovy konania zo dňa 29.10.2019 domáha povolenia obnovy konania, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 21P/134/2016 a následného vydania uznesenia, ktorým návrat mal. U. D. a mal. Z. D. nenariaďuje. Otec ako dôvody pre obnovu konania uviedol, že súdy sa v konaní opomenuli vysporiadať s otázkou, či mal. deti po ich návrate nebudú vystavené fyzickej, alebo psychickej ujme, či neznesiteľnej situácii v zmysle čl. 13 Haagskeho dohovoru. V doplnení svojej žaloby zo dňa 4.2.2020 uviedol, že dôvodom obnovy konania je podľa § 397, písm. a) CSP, t.j. existencia skutočností, ktoré navrhovateľ v pôvodnom konaní nemohol použiť bez svojej viny a môžu v konaní privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Tieto skutočnosti spočívajú v tom, že dňa 1.6.2019 sa na internete dozvedel v článku pod názvom „Národné protesty a demonštrácie“, ktorý bol uverejnený dňa 1.12.2018 o závažnej skutočnosti a to, že matka s mal. Z. boli X mesiacov bezdomovcami a dnes sa nachádzajú v krízovom centre. Súčasne mu bola dňa 27.5.2019 doručená správa I.. M., v ktorej je uvedené odporúčanie ponechať chlapca (U.) a riešiť návrat druhého dieťaťa (Z.) na G. kvôli súrodeneckým reláciám. Otec ako závažné nové skutočnosti ďalej uviedol niekoľko podaných trestných oznámení matkou na otca, nesplnenie záruk pre bezpečný návrat mal. detí do Y. republiky, skutočnosť, že otec nemá kam navrátiť dieťa, keďže nepozná adresu matky, ktorá s ním nekomunikuje. Dôvodnosť obnovy konania je podľa navrhovateľa daná aj dlhodobým protiprávnym konaním matky a vystavovaním detí hmotnej núdzi. Alarmujúci a neželateľný psychický stav matky a jej sebapoškodzovanie, psychický stav maloletých detí a ich vzťah k obom rodičom.

10. Ako to vyplýva z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Košice I., sp.zn. 21P/134/2016 o nariadenie návratu mal. detí do krajiny ich obvyklého pobytu, konanie bolo začaté podaním návrhu dňa 13.9.2016 a právoplatne skončené dňa 19.12.2017 uznesením Krajského súdu v Košiciach, č.k. 8 CoP/291/2017-644, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie.

11. Podľa § 397 CSP, písm. a) CSP, proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

12. Podľa § 403, ods. 1 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

13. Podľa § 403, ods. 2 CSP, žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť.

14. Tak, ako to vo svojom doplnení žaloby uvádza navrhovateľ, o dôvodoch obnovy - článok na internete sa dozvedel dňa 1.6.2019. Žaloba na obnovu konania bola podaná osobne dňa 29.10.2019, pričom navrhovateľ tento dôvod obnovy konania uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 10.2.2020. V predmetnom podaní ako ďalší dôvod uplatnil lekársku správu I.. M., ktorá mu bola doručená dňa 27.5.2019.

15. V súlade s uvedeným, je potrebné skonštatovať, že navrhovateľ zachoval objektívnu lehotu na obnovu konania, avšak ním uplatnený dôvod obnovy konania - článok na internete bol uplatnený až po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty, od kedy tento dôvod mohol uplatniť. Navrhovateľ uviedol, že článok našiel dňa 1.6.2019 a tento dôvod uplatnil podaním doručeným súdu dňa 10.2.2020, t.j. po márnom uplynutí trojmesačnej lehoty (1.9.2019). To isté platí aj vo vzťahu k ďalšiemu dôvodu pre obnovu konania - lekárskej správy, ktorá mu bola doručená dňa 27.5.2019. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k tomuto dôvodu odvolací súd udáva, že ide o lekárskom opísaný nález z obdobia po ukončení

konania, ktorého obnovy sa navrhovateľ domáha. Preto na tieto dôvody obnovy konania nie je možné prihladať a nemôžu byť ani odpustené. Samotné konštatovanie tejto skutočnosti by malo mať za následok zamietnutie návrhu. Keďže však ide o konanie vo veci starostlivosti súdu o mal. deti, súd, ktorý nie je viazaný rozsahom návrhu a jeho povinnosťou je zistiť skutočný stav, preto odvolací súd preskúmal aj iné okolnosti, ktoré by mohli mať za následok záver o dôvodnosti povolenia obnovy konania.

16. Navrhovateľ vo svojom návrhu poukazuje na viaceré rozhodnutia ESLP a jeho judikatúru, rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý judikoval povinnosť súdov skúmať v konaniach o návrat dieťaťa vo svetle článku 13, písm. b) Haagskeho dohovoru.

17. Podľa čl. 13 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí (ďalej len „Haagsky dohovor“) justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením, preukáže, že a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá mala dieťa v osobnej starostlivosti, v čase premiestnenia alebo zadržania opatrovnícke právo skutočne nevykonávala alebo že súhlasila, či následne sa zmierila s premiestnením alebo zadržaním, alebo b) existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme, alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Justičný alebo správny orgán môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa aj vtedy, ak zistí, že dieťa nesúhlasí s návratom, a ak dosiahlo vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory.

18. Ako to vyplýva z obsahu pripojeného spisu, súd vo svojom uznesení zo dňa 4.4.2017, č.k. 21P/134/2016-553 nariadil otcovi, aby navrátil mal. U. a Z. do krajiny ich obvyklého pobytu Y. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd skonštatoval, že otec mal. detí premiestnil na G. neoprávnene, miestom obvyklého pobytu detí je G. Y. D. H. s G. Y.. Súd sa zaoberal aplikáciou čl. 13 Haagskeho dohovoru a nariadil vo veci znalecké dokazovanie, z ktorého neboli zistené závažné skutočnosti brániace návratu detí. Otec svoje tvrdenia o týraní mal. detí zo strany matky nepreukázal, nezistil žiadne nebezpečenstvo, ktoré by deti vystavilo fyzickej alebo duševnej ujme, alebo ich inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Znalecký posudok I. M. súd považoval za neobjektívny. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 20.11.2017, č.k. 8 CoP/291/2017-644 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Vo vzťahu k námietkam otca ohľadom neschopnosti matky postarať sa o maloletých v dôsledku jej zdravotného stavu, jej nezáujmu o maloletých ako aj jej neschopnosť zabezpečiť maloletým podmienky pre ich návrat do krajiny obvyklého pobytu, odvolací súd tieto tvrdenia nemal za preukázané a v prípade ak by taká situácia nastala v budúcnosti, otec má možnosť požiadať príslušný súd o nahradenie súhlasu matky s vysťahovaním detí. Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 29.11.2018, sp.zn. 2 Cdo 260/2018 dovolanie otca odmietol ako neprípustné.

19. Z uvedeného prehľadu súdnych rozhodnutí v konaní o návrat mal. detí do krajiny obvyklého pobytu je zrejmé, že súdy sa dôsledne vysporiadali s tvrdeniami otca o nesplnení záruk pre návrat mal. detí, dlhodobom protiprávnom konaní matky a vystavovaní detí hmotnej núdzi, alarmujúcim a neželateľným psychickým stavom matky, psychickým stavom detí a nenaplnení účelu Haagskeho dohovoru a náležite zistili skutočný stav potrebný pre rozhodnutie. Účelom právnej regulácie obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je vytvorenie právnej možnosti pre opätovné prerokovanie vecí, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, a to za splnenia zákonom vymedzených podmienok. Jednou z takýchto zákonom ustanovených podmienok, ktoré majú obnovu konania umožniť, je v súlade s § 228 ods. 1 písm. a) OSP (pozn. v súčasnosti § 397 CSP) objavenie sa nového dôkazu, ktorý účastník bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a tento dôkaz môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Zákonná požiadavka skúmania viny účastníka na nepredložení alebo neoznačení dôkazu v pôvodnom konaní pojmovo predpokladá objektívnu existenciu takéhoto dôkazu v čase pôvodného konania. (Nález Ústavného súdu SR z 1. júla 2015, sp. zn. I. ÚS 204/2015-25)

20. V danom prípade dôkazy, ktorými navrhovateľ odôvodňuje povolenie obnovy konania, boli vykonané a vyhodnotené v pôvodnom konaní. Odvolací súd nevzhladol ani iné, než navrhovateľom tvrdené dôvody pre povolenie obnovy konania. Otec sám vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 3.8.2021 uviedol, že dôvodom jeho návrhu je to, že má za to, že súd v konaní neskúmal dôkazy, ktoré predložil (čl. 128, výpoveď navrhovateľa). Naopak, odvolací súd dáva za pravdu matke, ktorá poukázala na to, že námietka otca, že súdy v pôvodnom konaní nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy

je nedôvodná, keďže do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka na to, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, vykonal všetky ním navrhované dôkazy a stotožnil sa s jeho hodnotením.

21. Je potrebné zdôrazniť, že od konania súdu o návrat mal. detí uplynula dlhá doba. Súrodenci aj v súčasnosti vyrastajú oddelene, nie je im umožnený vzájomný kontakt, taktiež kontakt súrodencov s druhým rodičom je minimálny, čo je potrebné vyhodnotiť ako veľmi závažnú nepriaznivú situáciu. Prostriedkom pre nápravu tohto stavu však nie je obnova konania, ktoré sa týkalo obdobia pred X - X rokmi, ale je žiadúce upraviť súčasné pomery tak, aby došlo k odstráneniu, alebo aspoň k zmierneniu dôsledkov, ktoré takéto dlhé odlúčenie malo a má na zdravý vývoj mal. detí.

22. Vzhľadom na to že navrhovateľ neosvedčil existenciu žiadnych zákonných predpokladov pre obnovu konania, odvolací súd napadnutý rozsudok vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania potvrdil postupom podľa § 2 ods. 1 CMP, v spojení s ust. § 387 ods. 1 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 CMP.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).